

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3459/2019
16.12.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Слободан Васиљевић, адвокат из ..., против тужене Установе Спомен парк „Крагујевачки октобар“ у Крагујевцу, кога заступа Градско правобранилаштво, општине Раковица из Београда, коју заступа законски заступник Јавни правобранилац Градске општине Раковица из Београда, ради поништаја анекса уговора о раду и утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3204/18 од 07.05.2019. године, у седници већа одржаној дана 16.12.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3204/18 од 07.05.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 957/17 од 14.03.2018. године, првим ставом изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи као незаконит Анекс уговора о раду број ... од 11.05.2015. године, закључен дана 29.03.2017. године. Другим ставом изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је засновао радни однос на неодређено време код туженог, на радном месту ..., што је тужени дужан да призна и трпи. Трећим ставом изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 55.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3204/18 од 07.05.2019. године, првим ставом изреке, одбијена је као неоснована жалба тужица и потврђена пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 957/17 од 14.03.2018. године. Другим ставом изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је тражио трошкове ревизијског поступка.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у оквиру овлашћења из чл. 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14) и закључио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није почињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл. 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју другостепени суд пази по службеној дужности.

Ревидент се у ревизији позива на битну повреду одредаба парничног поступка из чл. 374. став 1. ЗПП, али како не указује о којој повреди се ради, ови наводи не могу бити предмет разматрања ревизијског суда.

Према чињеничном стању утврђеном у поступку који је претходио доношењу побијане пресуде, тужилац је уговором о раду од 11.05.2015. године засновао радни однос код туженог на одређено време до две године, ради замене одсутног радника, на радном месту Уговор о раду тужилац није оспоравао пред судом. Дана 29.03.2017. године, странке су закључиле анекс уговора о раду, којим је измењен рок трајања основног уговора, тако што су избрисане речи „у трајању до две године“. Анекс уговора о раду тужилац је потписао, а одсутни радник се није вратио на посао.

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање, нижестепени судови су правилно применили материјално право када су одбили тужбени захтев тужиоца као неоснован.

Одредбом члана 37. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 ... 75/14) прописано је да уговор о раду може да се закључи на одређено време, за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба; затим, да послодавац може закључити један или више уговора о раду из става 1. овог члана на основу којих се радњи однос са истим запосленим заснива за период који са прекидима или без прекида не може бити дужи од 24 месеца; да изузетно од става 2. овог члана уговор о раду на одређено време може да се закључи ако је то потребно због замене привремено одсутног запосленог због његовог повратка, као и да послодавац може са истим запосленим да закључи нови уговор о раду на одређено време по истеку рока из става 4. тачка 1. – 3. овог члана по истом, односно другом правном основу, а у складу са овим чланом. Чланом 171. став 1. истог закона предвиђено је да послодавац може запосленом да понуди измену уговорених услова рада (анекс уговора) и то: ради премештаја на други одговарајући посао, због потребе процеса и организације рада; ради премештаја у друго место рада код истог послодавца у складу са чланом 173. овог закона; ради упућивања на рад на одговарајући посао код другог послодавца у складу са чланом 174. овог закона; ако је запосленом који је вишак, обезбедио остваривање права из члана 155. став 1. тачка 5. овог закона; ради промене елемената за утврђивање основне зараде, радног учинка, накнаде зараде, увећане зараде и других примања запосленог, који су садржани у

уговору о раду, у складу са чланом 33. став 1. тачка 11. овог закона и у другим случајевима утврђеним законом, општим актом и уговором о раду.

Супротно наводима ревизије, правилан је закључак другостепеног суда да је тужилац са туженим закључио уговор о раду на одређено време до две године, ради замене одсутног запосленог, до његовог повратка. Према одредби члана 37. став 2. радни однос заснован на одређено време са прекидима или без прекида, не може бити дужи од 24 месеца, међутим, ставом 4. овог члана закона предвиђени су изузеци од овог правила у случајевима у којима радни однос може трајати и дуже од 24 месеца, међу које спада управо замена привремено одсутног запосленог.

Код таквог стања ствари, радни однос тужиоца, имајући у виду да је закључио уговор о раду на одређено време ради замене привремено одсутног запосленог, не може прерасти у радни однос на неодређено време, сагласно члану 37. став 5. ЗОР. Стога је правилан закључак нижестепених судова да је оспорени анекс уговора о раду законит.

Неосновано је и позивање тужиоца на члан 1. Конвенције МОП број 111, која је објављена у „Службеном листу ФНРЈ“ бр. 3/61 од 25.03.1961. године, јер у конкретном случају према тужиоцу није направљена разлика, искључење или давање првенства другоме засновано на раси, боји, полу, вери, политичком мишљењу, националном или социјалном пореклу, који иду за тим да униште или наруше једнакост, могућност или поступање у погледу запошљавања или занимања.

Као и ревизијски суд, тако је и жалбени суд, супротно наводима ревизије, у складу са стандардима Европског суда за људска права оценио само битне жалбене наводе, који су од утицаја на доношење правилне и законите одлуке у овом поступку.

На основу изложеног, како се осталим ревизијским наводима не доводи у сумњу правилна примена материјалног права, Врховни касациони суд је применом чл. 414. став 1. и 2. ЗПП, донео одлуку као у изреци пресуде.

Одлука о трошковима поступка донета је применом чл. 153. ЗПП, према постигнутом успеху у ревизијском поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић